

Sygn. akt IV CSK 353/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku M. M. i W. M.
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej w L.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży
z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt I Ca 19/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada jedynie wskazane przez skarżącego okolicznością uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i dokonuje ich subsumpcji, mając na uwadze treść art. 398⁹ § 1 k.p.c.; poza zakresem tego badania pozostają podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarżący powołali się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przytoczone w uzasadnieniu tego wniosku argumenty nie pozwalają na stwierdzenie, że omawiane przesłanki istotnie wystąpiły. Według skarżących, zagadnienie prawne dotyczy wykładni art. 292 k.c., art. 305⁴ k.c., art. 348 k.c., art. 352 § 2 k.c. i art. 176 § 1 k.c., przy czym zachodzi jednocześnie potrzeba wykładni tych przepisów jako budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Skarżący nie wykazali jednak, że ich wątpliwości mają poważny i uniwersalny charakter oraz że wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Problemy formułowane przez skarżących i podniesione przez nich wątpliwości co do wykładni przepisów zostały już wyjaśnione. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest aktualnie stanowisko, że możliwe jest nabycie przez zasiedzenie przed 3 sierpnia 2008 r. służebności o treści odpowiadającej służebności przesylu, ustanawianej nie na rzecz każdorazowego właściciela nieruchomości władnącej, bo tej w ogóle nie ma potrzeby identyfikować, ale bezpośrednio na rzecz Skarbu Państwa (do 1 lutego 1989 r.) albo przedsiębiorcy przesylowego (od 1 lutego 1989 r.). Takie stanowisko zostało wyrażone w uchwałach Sądu Najwyższego z 7 października 2008 r., III CZP 89/08, BSN 2008, nr 10, s. 7; z 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13, BSN 2013, nr 6, s. 5; z 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139; w wyroku Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, niepubl., w postanowieniach Sądu Najwyższego: z 22 lipca 2010 r., I CSK 606/09, niepubl.; z 14 listopada 2012 r., II CSK 120/12, niepubl.; z 6 lutego 2013 r., V CSK 129/12, niepubl.; z 14 czerwca 2013 r., 321/12, niepubl.).

W uchwale z dnia 22 maja 2013 r. (III CZP 18/13, OSNC 2013/12/139 Sąd Najwyższy przyjął dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia przed wejściem w życie art. 305¹⁻⁴ k.c. na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, a także dopuszczalność doliczenia okresu występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia służebności przesyłu. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy przedstawił orzecznictwo kształtujące się na przestrzeni lat, poczynając od lat 60-tych XX w., rozważył także problem konstytucyjności przyjętej wykładni.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 520 § 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 7 pkt 3 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).